

ქართული სული შუაგულ ევროპაში: ევრო 2024 გულშემატკივრის თვალით

2024 წელი ქართული ფეხბურთის ისტორიაში ოქროს ასოებით ჩაიწერა. ეს იყო დრო, როცა მთელი ქვეყანა ერთი გულისცემით ცხოვრობდა - ფეხბურთით. აგვიხდა საუკუნის ოცნება და ისტორიაში პირველად საქართველოს ეროვნული საფეხბურთო ნაკრები ევროპის ჩემპიონატზე გავიდა. ეს არ იყო მხოლოდ საფეხბურთო ზეიმი, ეს იყო მოვლენა, რომელიც საქართველოს, კიდევ ერთხელ გამოაჩენდა მსოფლიო ასპარეზზე. ორი თამაში, ერთი კვირა და მომენტები, რომლებმაც საქართველო ევროპის ჩემპიონატზე გაიყვანა. ეს იყო ერის გამარჯვება და მე, როგორც ერთ-ერთი გულშემატკივარი ამ დაუვიწყარი მოგზაურობის ნაწილი გავხდი.

21 მარტი, 2024 წელი.

დილიდანვე თბილისი განსაკუთრებული ენერგიით სუნთქავდა. ქუჩებში სიმღერების ხმა ისმოდა, ქართული დროშები ყველა მხრიდან მოჩანდა, და ადამიანები ერთმანეთს გამარჯვებას უსურვებდნენ. ქომაგების მსვლელობა, რომელსაც ვერც ერთი ქართული სპორტული მოვლენა შეედრებოდა, მოედინებოდა ქალაქის ქუჩებში. ათასობით ადამიანი გაერთიანდა ერთი მიზნისთვის, მხარი დაეჭირათ გუნდისთვის, რომელიც ჩვენთან ერთად ისტორიას დაწერდა. ქომაგების მსვლელობის პირველ რიგში ვიდექი და ვერ ვიჯერებდი, რომ ამდენი ხალხი ერთმა უბრალო მაგრამ ჩემთვის ძალიან მნიშვნელოვანმა სპორტმა გააერთიანა.

დინამო არენა სავსე იყო. სტადიონის მიღმაც უამრავი ადამიანი ცდილობდა, როგორმე თვალის ერთი კუთხიდან მაინც დაენახა ეს თამაში. როცა ნაკრები მოედანზე გამოვიდა, ეს მხოლოდ ფეხბურთი აღარ იყო, ეს იყო ეროვნული სიამაყის ზეიმი.

მატჩი დაიწყო, და ჩვენი ბიჭები თავდაჯერებულად თამაშობდნენ. პირველი გოლი – სტადიონი აფეთქდა სიხარულისგან. მეორე გოლი – ცრემლები, უცნობი ადამიანები ერთმანეთს ეხუტებოდნენ. 2:0, ლუქსემბურგთან ჩვენი ოცნება ცოცხლდებოდა...

იმ ღამით თბილისს არ ეძინა. გამარჯვების სიმღერები და სტადიონიდან გამომავალი ემოციური გულშემატკივრები ქალაქის ყველა ქუჩას ავსებდნენ.

26 მარტი, 2024 წელი. ფინალი რომელიც ისტორიას დარჩა.

ფინალური მატჩის დღე ემოციურად ყველაზე რთული იყო, სტადიონზე მიმავალი ჯერ კიდევ ვერ ვაანალიზებდი რა ხდებოდა ჩვენს თავს. სიხარული, შიში, იმედი ყველაფერი ტვინში მერეოდა. ასეთი დიდი ქომაგების მსვლელობა ისტორიას არ ახსოვს, როგორიც ამ დღეს იყო. დინამო არენასთან ზღვა ხალხი იდგა.

საბერძნეთი ძლიერი მეტოქე იყო, თამაში თანაბრად მიდიოდა და ალბათ მხოლოდ ბოლო წამებში გავიაზრე ბოლომდე, რა მოხდებოდა ამ დროს გოლს თუ გაგვიტანდნენ. შიშმა ამიტანა, დინამო არენა დუმდა.. და მსაჯის სასტვენის ხმაც გავიგეთ.

პენალტების სერია იყო ნერვების ნამდვილი გამოცდა. ჩემი გულისცემა მესმოდა, ზოგი ვერც უყურებდა დარტყმებს. ბოლო დარტყმისთვის ბურთთან ნიკა კვეკვესკირი დადგა. მთელმა სტადიონმა სუნთქვა შეიკავა, ქომაგებიც ვდუმდით, ყველაფერი ფილმის სცენარს გავდა. დარტყმა – გოლი! ეს იყო ის მომენტი, რომელსაც ვერასდროს დავივიწყებ. კვეკვესკირი ქომაგებისკენ გამოიქცა, და თვალის დახამხამებაში დინამო არენა გულშემატკივრებით გაივსო.

მთელი ღამე ჩვენს ფეხბურთელებთან ერთად გავატარეთ აღსაღნიშნავ შეკრებაზე ქალაქის ცენტრში, თუმცა, სანამ გერმანიაში გასაფრენი ბილეთები არ ვიყიდე, კიდევ ვერ ვიჯერებდი, რომ ეს ნამდვილად ხდებოდა.

გეზი გერმანიისკენ: ჩვენი ევროპული საფეხბურთო თავგადასავალი

ამ დღეს არც კი ვიცი რამდენ ხანს ველოდი, თუმცა, ერთი ის ვიცოდი რომ ჩვენი ნაკრები სადაც არ უნდა წასულიყო, მეც მათ გავყვებოდი.

გერმანია სავსე იყო ქართველებით. ქართული დროშები, სიმღერები და ბედნიერი სახეები ყველა ქალაქში შეგხვდებოდათ. ჩვენ მარტო არ ვყოფილვართ, თითქოს მთელი საქართველო ჩვენთან ერთად იყო, ვერც ვიგრძენი უცხო ქვეყანაში ყოფნა.

გერმანული თავგადასავალი დაუვიწყარი, თუმცა, ძალიან სტრესული იყო. მთავარი მუხტის შემქმნელები ქომაგები ვიყავით, დღეში 300 კილომეტრზე მეტს გავდიოდით თამაშებზე დასასწრებად, ხან რომელ ქალაქში გვათენდებოდა და ხანაც რომელში, თუმცა, ამ ემოციებისთვის ყველაფერი ღირდა. ალბათ ჩემს ყველაზე კარგ სიზმარშიც ვერ წარმოვიდგენდი აღმაშენებლის ქუჩიდან გერმანიის მთავარ ქუჩებში თუ მოვხვდებოდი ქომაგების მსვლელობაზე. რთული ბრძოლა იყო, უცხო ქვეყანაში ჩხუბიც მოგვივიდა, ერთ-ერთ მსვლელობაზე დარბევაც კი

სცადეს ჩვენი, ცრემლები, წვიმაში გალუმპული სიარული და კიდევ მრავალი გონებიდან წარუშლელი მომენტი გამოვიარეთ, თუმცა, საბოლოოდ პორტუგალიის დამარცხებით ჩვენი გუნდი ჯგუფიდან გავიდა და ემოციები უკონტროლო გახდა. იმ ღამეს ალბათ ათობით შეტყობინება მომდიოდა და ყველა ჩემს ატირებულ სურათებს მიგზავნიდა მატჩის დროს რომ დამაფიქსირეს.

ესპანეთთან მერვედფინალი ჩვენი ისტორიის დასასრული იყო, მაგრამ იმ მომენტში გამარჯვებას თუ წაგებას აღარ ჰქონდა მნიშვნელობა. ჩვენ უკვე გავხდით ისტორიის ნაწილი.

ფეხბურთით დავამტკიცეთ, რომ ამ პატარა ქვეყანას შეუძლია იყოს უდიდესი ისტორიის ნაწილი. ჩემი აზრით, მრავალი წლის განმავლობაში საქართველო ასეთი ერთიანი და ბედნიერი არავის უნახავს, როგორც ამ პერიოდში. ამიტომ, ვფიქრობ, ეს იყო ყველაზე დადებითი და მნიშვნელოვანი მოვლენა ამ წელს. ხალხს დაუბრუნდა ფეხბურთის სიყვარული და მეც ბედნიერი ვარ, რომ ჩემი პატარა წვლილი შევიტანე ამ უდიდესი ისტორიის დაწერაში.